

TO ! Sretno Školo!

Lipanj, 2012./br. 37

List učenika Srednje škole Bol

40 GODINA GIMNAZIJE!

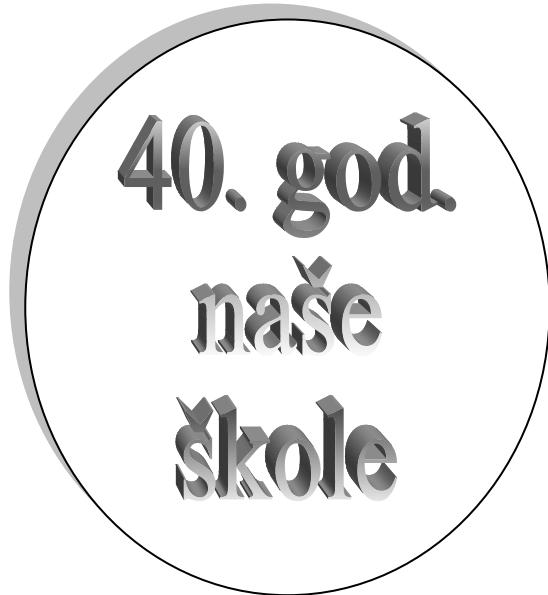

To!
Lipanj, 2012. / Broj 37

SADRŽAJ

- 4. str. Razgovor s gospodom Mirjanom Barhanović
- 6. str. Kratka povijest školstva na Braču
- 8. str. Kuća u kući – film
- 9. str. Humanitarna akcija
- 10. str. Maturanti u kuhinji
- 11. str. Do posljednjeg zbora
- 12. str. Naša pjesnikinja
- 14. str. Latinski u prirodi
- 15. str. Strip na ruskom jeziku
- 16. str. Stranice na njemačkom i s njemačkog jezika
- 18. str. Stranice na engleskom jeziku
- 22. str. Stranica na francuskom jeziku
- 24. str. Moda
- 26. str. 12. smotra ugostiteljskih škola
- 28. str. Karate klub
- 29. str. Maturanti 2011./2012.

Zahvaljujemo svim profesorima koji su nam pomogli u radu na ovom broju lista u ovoj jubilarnoj godini.

Impressum

Kompjutorski prijelom i priprema za tisak

Marin Buljan, 1.b

Borna Jerčić, 1.a

Ivan Vuković, 1.a

Nikola Brizić, 4.a

Uredništvo

Ljubica Kusanović, prof.

Ana Ursić, prof.

Roberta Jerčić, 4.a

Nikola Brizić, 4.a

Silvija Buvinić, 4.a

Surađivali na listu

Lucijana Adulmar, 4.a

Marija Štambuk, 4.a

Lucija Mikulić, 4.a

Andjela Stančić, 4.a

Josip Karmelić, 3.a

Ivana Vodanović, 3.b

Nives Lugušić, 2.b

Lana Vranjić, 2.b

Ivana Radić, 1.a

David Ilić, 1.a

Petra Karmelić, 2.a

Bruna Jerčić, 3.b

Olga Vladilo, 3.b

Daniela Carina Buvinić, 3.b

4.a i 3.b razred

SUSRET SA GOSPOĐOM MIRJANOM BARHANOVIĆ

Mirjana Barhanović je jedna od sudionica osnivanja naše škole prije 40 godina. Razgovarali smo s njom i doznali da je glavnu riječ pri osnivanju imao profesor Đuro Žuljević. Pričala nam je gospođa Mirjana kako je profesor bio izuzetna osoba, vizionar ... On je prvi imao viziju bolske gimnazije kao načina zadržavanja bolske i bračke mladosti na rodnoj grudi. Govorili su mu da je to nemoguće, da se nema novaca... Prva je to govorila upravo gospođa Mirjana koja je vodila financije i administraciju, ali on nije puno mario za to. Znao je da je to jedini način da Bol opstane, i da bračka omladina ostane na rodnom Braču.

Gospođa Mirjana je od 1.10.1948. do 30.6.1951. radila u bolskoj općini koja se nalazila upravo u zgradi današnje škole. Od 1.9.1951. počela je raditi u đačkom domu. Đački dom je bio smješten u Bijeloj kući. Dom se u početku naziva Kolonijom, a upravitelj je bio Vinko Karmelić. Djeca su uglavnom bila predškolske dobi. Dom starije djece započeo je s radom 1948.g.

kada je preseljen iz Makarske. Taj dom je primao uglavnom djecu palih boraca te učenike kojima je to bila posljednja stanica prije popravnog doma. Majke nisu mogle „izdržati“ s njima pa su ih slali u Bol. U domu je 5-6 odgojitelja konstantno radilo sa stotinjak djece. Naši sumještani Josip Bepo Vodanović i Zvonko Bačić bili su

među odgojiteljima, nažalost danas obojica pokojni.

Sjeća se gospođa Mirjana raznih problema koji su ta djeca stvarala. Kroz maglu se sjeća jednog mladića koji je iz brda u sobu donio bombu zaostalu iz tek završenog rata. Ta bomba je eksplodirala u sobi - i ozljedila nekoliko učenika. Tu je intervenirala i medicinska sestra Zorka, koja je stalno radila u domu te liječnik koji je dolazio povremeno. Bila su to teška vremena, posljeratna bijeda i jad, ali sve se činilo da se toj djeci pruži što bolji odgoj i obrazovanje. Štićenici su brinuli o parku oko zgrade, a oni su napravili i stepenice koje vode do mora. Neki od prvih upravitelja su bili: Zdravka Ercegović-Baranović (Šibenik), Vicko Matić (Supetar), Slavko Bjažić, Kazimir Cukar (Olib)... Upravitelj s najdužim stažom bio je Ivo Prgin. A kuvarica je bila Anka Marinković

1963. u Bolu je po prvi put organiziran tečaj konobarstva i kuharstva. Vodio ga je Oman Mihovil. To je bio početak. 1964. u Bolu se osniva ugostiteljska škola kao područno odjeljenje splitske ugostiteljske škole. Ona je osim konobara i kuhara ospozobljavala i učenike za cijelokupni kadar potreban turističkom tržištu. 1968. u Supetu se osniva srednja ugostiteljska škola pa naša dolazi pod njihovu upravu. Te godine hotelsko

poduzeće Zlatni rat počeo je kupovati zemljište za hotele... gradi se turističko naselje: hoteli Elaphusa i Borak. Ubrzo dolaze finansijski problemi pa se gradnja hotelskog naselja usporava.

Duro Žuljević čini 1972. hrabar, svake hvale vrijedan, korak. 1972. osniva gimnazijsko odjeljenje u Bolu. Rješenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu odobren je rad «Gimnaziji Bol» 09.09. 1972. g. i mogao je započeti upis školske godine 1972./1973. g. Taj se projekt financirao iz državnog budžeta iz Zagreba. Kako škola nije imala svojih prostorija sačinjen je ugovor o korištenju prostora osnovne škole, a na ime korištenja plaćat će se najamnina od 1000 dinara mjesečno. Prvi privremeni direktor bio je upravo profesor Žuljević, a prvi zaposlenik profesor Zvonko Marić. Prva tajnica je bila gospođa Mirjana, zatim gospođa Perica Baričević i tada dolazi gospođa Amalija Ivelić, koja radi još i danas. Prva čistačica je bila Katija Karelović, a treća po reda naša teta Kate Karmelić.

"Vrijeme donosi zaborav", govori nam gospođa Mirjana. Ovo su neka od njenih sjećanja na početke naše škole. Na sreću, sve što su oni učinili za bračku omladinu te 1972. g., a i za onu koja je slijedila i koje će tek doći nikad neće biti zaboravljen!

Dodatak

Od današnjih profesora najstariji po stažu je prof. zemljopisa Goran Maksimović, koji se zaposlio daleke 1979. g., naš ravnatelj Krešimir Okmažić (prof. njemačkog jezika) počinje sa radom 1981. g., a najmlađi zaposlenik je prof. vjeronauka Branko Banić.

Prva generacija broji 25 učenika: Antunović Jadranka, Banović Manojlo, Beker Vinija, Brešković Mirjam, Cvitančić Jugana, Cvitović Vinka, Đapić Vlado, Jakšić Zdravko, Karmelić Fanika, Karmelić Zdravko, Karničić Andelko, Kraljević Frenki, Krašovec Mojca, Ljubić Željko, Marinković Frane, Marinković Jakša, Marinković Jurica, Nasić Andelko, Nasić Ivan, Papić Dragica, Radić Nedjeljka, Šimunović Ivo, Šimunović Nada, Vodanović Perica i Vrsalović Katica.

Roberta Jerčić i Mariia Štambuk. 4.a

KRATKI OSVRT NA RAZVOJ BOLSKOG I BRAČKOG ŠKOLSTVA

Većina javnih škola na Braču počinje sa radom sredinom 19. st. Interesantan je podatak da je 1890. g. na otoku bilo nepismeno 77 % stanovnika (od 22 650 stanovnika njih 17 454 je bilo nepismeno). Ali već 1930. g. nepismenih je bilo 20 %, a 1991. g. 1,3 %.

Prije osnivanja javnih pučkih škola mjesni su župnici otvarali privatne škole. Tako smo naišli na podatak da je župnik Franjo Kargotić od 1852. g. do 1875. g. podučavao i gimnazijski program u Mircima, a dolazili su i učenici sa Hvara, Visa, Šolte i Makarskog primorja.

Do francuske uprave gotovo da i nije bilo školstva na otoku.

Naredbom Vicka Dandola (1808. g.) naređuje se da barem jedno dijete iz obitelji pohađa nastavu, a ako ne onda se plaća globa od 6 talijanskih lira (koje idu u korist osnovnih škola). Nastava se izvodi na hrvatskom jeziku.

Za francuske kratkotrajne vladavine (1805. – 1814.) osnivaju se na Braču javne pučke škole (1806. g. u Nerežićima je osnovana muška i ženska osnovna škola). 1810. g. škola se otvara u Bolu. 1811. g. se pučka škola otvara i u Supetru. Jezik je bio hrvatski. Učiteljicu Jelisavu Zudenigo iz Nerežića hvale mnogi školski izvještaji iz toga doba (1807. g.). Učilo se čitati, pisati, računati i «nauk čudoredni», dok se u ženskim školama dodavalo i osnovu ženskog domaćinstva.

Početkom 19. st. pojavila se i ideja da se na Braču osnuje i nautička škola, ali to nije uspjelo.

Za ponovne austrijske uprave na otoku se škole prvo zatvaraju, da bi se ponovo u Bolu javna pučka škola otvorila 1857. g. za muškarce, a 1870. g. za žene. Bivša zgrada škole je bila u ulici Ribarski put (iznad Lože).

Najranije je hrvatski jezik uveden u supetarskoj školi (1871. g.), a do 1896. g. je uveden u sve ostale škole, u Bolu 1887. g.

Današnja zgrada škole je izgrađena 1902. g., a te iste godine je proradila i škola; za izgradnju je utrošeno 95. 000 kruna. U prizemlju je konoba, na katu su bile dvije škole: muška i ženska, dva stana za učitelje i uredske općinske prostorije. Graditelj je bio Nikola Račić iz Staroga Grada na Hvaru. Zabilježeno je i to da se na ovoj zgradi po prvi put u Dalmaciji za gradnju koristio armirani beton.

Srednjoškolsko obrazovanje na otoku započinje 1906. g. kada Obrtnička škola iz Splita organizira tečaj klesarstva u Pučišćima. Današnja Klesarska škola u Pučišćima osnovana je 1909. g., a u Selcima je 1907. g. otvorena obrtna škola za kamenoklesare pod vodstvom češkog profesora Vjenceslava Barde.

Bol i Dominikanski samostan stoljećima žive zajedno pa je i problem školstva godinama bio zajednički. Dominikanci prvu školu osnivaju u 16. st. u Zadru (srednja škola), koju su pohađali i oni koji nisu namjeravali postati dominikanci. Uprava dominikanske dalmatinske provincije na skupštini u Bolu 1898. g. odlučuje sve svoje škole objediniti na Lokrumu.

„Apostolska škola Dalmatinske provincije sv. propovjedničkog reda“ (niža gimnazija) prelazi iz Lokruma na Bol 1907. g. (bilo je 13 učenika). Većina učenika dolazi s dalmatinskih otoka i iz okolice Splita. Bili su smješteni u dijelu samostana kojeg nazivaju «Biskupija», a učenici iz Bola su stanovali kod svojih kuća. Bilo je i onih učenika koji nisu kanili postati svećenici. Uprava škole je 1918./1919. g. povjerena o. Andđelku Rabadanu. Zbog poteškoća s prehranom u ratnim prilikama (1. svj. rat) škola je bila prisiljena preseliti na otok Hvar (u Stari Grad). 1921./1922. škola prelazi u Dubrovnik, a u Bolu je ponovo školske godine 1924./1925. Opet je uprava povjerena o. Rabadanu. Nova, tzv. »Žuta zgrada«, gradi se 1931.g. zaslugom o. Rabadana. 1936.g. završena je tzv. «Bijela zgrada» (bivši hotel Bijela kuća), opet zaslugom o. Rabadana. Projektirao ju je arhitekt ing. Lavoslav Horvat. U zgradu je dolazila voda vodovodom iz samostanskog izvora, a struja iz zavodske električne centrale. S južne strane bio je lijepo uređen vrt, a preko puta se uredilo igralište veličine 120 x 60 m.

Niža klasična gimnazija dobija pravo javnosti 1928. g., a 1940. g. dobija isto pravo za potpunu realnu i klasičnu gimnaziju (8 razreda).

Škola prestaje s radom 1943.g.

Nakon 1945.g. u «Bijeloj zgradi» se otvara đački dom, za ratnu siročad, i niža gimnazija; a dominikanci svoju školu sele u prostore samostana. Poslije II. svjetskog rata radi kao privatna gimnazija, sve do otvaranja državne gimnazije 1972.g.

Za visoke domete ove škole posebano je zaslužan dugogodišnji direktor o. Andđelko Rabadan. Kratko prije 2. svjetskog rata u Supetu je djelovala građanska škola. Ugostiteljska škola u Bolu se osniva 1965.g. (područno odjeljenje škole iz Splita), a danas u Bolu postoji četverogodišnja srednja škola s dva usmjerena: opća gimnazija i hotelijersko-turistički komercijalist.

Humanitarna akcija naših učenika

Vijeće učenika je prije početka zimskih praznika organiziralo još jednu humanitarnu akciju.

Ovaj put su sva prikupljena sredstva išla jednoj djevojčici iz Postira, Mirni Vidas, oboljeloj od teške maligne bolesti.

Djevojčica zbog svog zdravstvenog stanja nije u mogućnosti ići u školu i zato joj je bilo potrebno omogućiti što bolje uvjete u njezinom domu jer joj učiteljica svaki dan dolazi održati nastavu.

Zahvaljujući našim učenicima, kao i već prikupljenim sredstvima zaposlenika Dječjeg vrtića „Postira“, od nove godine, mala Mirna napokon ima svoju sobu, uređenu baš po njezinoj želji.

Sanja Vrgoč, prof.

Bon appetit

Četvrti smo razred gimnazije. Učili smo deklinacije i konjugacije u latinskom, nuklearnu fuziju i fisiju, logičke sudove, ustav Raepublike Hrvatske, razvoj Europske Unije, barok i renesansu u svim mogućim umjetnostima i tako dalje, i tako dalje. Ali glavnina nas nikad ništa nije skuhalo.

Kako smo krenuli u ovu nastavnu godinu, počelio se šaptati da bi mogli ovogodišnji gimnazijalci pohađati satove kuharstva i posluživanja, kakve pohađaju naše kolege u programu turističke škole. Od nas 15 čak nas je 12 entuzijastički prihvatio taj izazov... opasali smo se „traveršama“ i krenuli u „kužinu“. Marijana Marić – nastavnica kuharstva, hrabro nas je uvela u kuhinju i dala nam naše prve zadatke. Bilo je tu svega... zagorenih palačinki, prekuhanе piletine, bljutave pašte... ali da ne bi ispalо da smo skroz nesposobni, pohvalit ćemo se da smo puno toga i uspješno skuhali. Radili smo francusku salatu, guiche od poriluka, svinjsku pečenicu s medom i šljivama, lazanje, razne juhe, pitu od jabuka, čupavce... Pa nam je nakon sve te hrane savršeno sjela bijela graševina koju nam je prezentirao Nikola pod budnim okom nastavnice posluživanja Marije Petojević. Ona nas je naučila, među ostalim, savršeno postaviti stol, poslužiti i prezentirati hranu i vino, i malо ugostiteljske i kulinarske povijesti. Naučili smo raditi i cocktaile, koje smo, naravno, mi i degustirali (među ostalim zahvaljujemo se i Veli za stručnu prezentaciju).

Imamo želju da se i ovim putem zahvalimo svima koji su nam to omogućili. Hvala ravnatelju Okmažiću koji je to potaknuo i pronašao sredstva da se sve te namirnice plate te hvala objema nastavnicama koje su imale mnogo, mnogo strpljenja s nama.

4.a razred

DO POSLJEDNJEG ZBORA

Akademski zbor „*Concordia discors*“ Filozofskog fakulteta u Zagrebu, osnovan je 2010. god. na inicijativu koordinatorice Zbora dr. sc. Tihane Petrović-Leš, izv. prof. na Filozofskome fakultetu. Osnivač zbora je poznati klapski voditelj, Boljanin, Jurica Bošković, bivši učenik naše gimnazije. U vodstvu mu se pridružuje Vinko Karmelić iz Bola, također naš bivši učenik, student na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Uz još jednog kolegu iz Milne na Braču, i kolegicu sa otoka Krka, oformili su „otočko“ umjetničko vodstvo koje brine o radu zbora. Nakon prvih nastupa na matičnom Fakultetu i u povodu drugih prigoda Sveučilišta, (osvajanje srebrne plakete na 1. Natjecanju hrvatske tradicijske (vokalne) glazbe u sklopu Festivala pjevačkih zborova – Zagreb 2011.), ansambl posvećuje veliku pažnju hrvatskoj tradicijskoj glazbi. U zboru, osim studenata Filozofskoga fakulteta, pjevaju i studenti sa još desetak fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Studenti dolaze iz svih krajeva naše domovine pa tako i iz Bola. U zboru pjevaju bolske studentice, također bivše učenice naše škole, Ivana Buljan, Mia Dubravčić, Nera Nejašmić, Nikolina Vodanović i Ružica Karmelić. Ove godine zbor je sudjelovao u televizijskom showu HRT-a, „Do posljednjeg zbora“. Na natjecanje se prijavilo 55 zborova iz cijele Hrvatske i na kraju je „*Concordia discors*“ osvojila 3. mjesto. Gledali smo ih u živo na HRT-u, svake subote od 24. ožujka do 12. svibnja. Više o zboru možete saznati na mrežnoj stranici zbora: www.ffzg.unizg.hr/zbor/

Josip Karmelić, 3.a

Naša pjesnikinja odlazi...

Prošle su četiri godine druženja sa našom pjesnikinjom Silvijom Buvinić, ne samo u školi nego i na stranicama našeg lista. Za rastanak nas je počastiла svojim novim pjesmama i svojim razmišljanjima...

*Evo me, moj
svijete,
na raskršću i
tvom i mom...*

I dok sam još tu, na raskršću svoga životnoga puta, htjela bih sa vama drage kolege, poštovani profesori i roditelji podijeliti samo neka od svojih iskustava i dojmova stečenih tijekom četverogodišnjeg boravka u našoj školi.

Bez imalo okljevanja mogu reći da mi je srednja škola uvelike pomogla u brojnim stvarima. Daša mi je odgovore na mnoga pitanja, otvorila neke nove vidike i svjetonazole i postavila jako čvrste temešje za buduće školovanje, ali i za život općenito.

*Od svih lijepih doživljaja i uspomena poseban naglasak bih stavila na promociju svoje prve zbirke *Srce u dvoru* u prvom razredu, kao i sudjelovanje na *LiDraNu* prošle godine. Navedeno me je uveliko ohrabriло i dalo mi dodatan poticaj da i nadalje ustrajem u onome što stvarno volim, u onome što me ispunja i čini sretnom. Pomoglo mi je da potvrdim svoju ljubav spram našeg jezika i njegove riječi i olakšalo mi izbor budućeg zvanja, moga životnog poslanja.*

Iako sve na svijetu ima i drugu stranu medašje, ja o našoj školi ne mogu razmišljati niti govoriti na takav način. Pa tu sam sklopila prijateljstva koja su s vremenom postala najbolja, upoznala i zavoljela mnoge drage ljudi i, kao što sam već rekla, doživjela stvari koje se jednostavno ne daju zaboraviti. Nekako sam se navikla na sve, na tu svakidašnju rutinu koja mi, kako vrijeme polako odmiče, sve više i više počinje nedostajati. Ali tako je to sa vremenom i životom.

I znam, svaki novi početak je nepoznat i težak put na kojemu se treba snaći i pravilno orijentirati kako bi u konačnici stigli na zacrtano odredište. Zato svim prijateljima i

*kolegama koji ove godine kreću tim putem, od srca želim da im taj put bude željeni put,
da hrabro i ustrajno koračaju njime i da sljede svoje snove.
I vama koji ostajete, poručujem isto. Budite uspješni, sretni i svoji.*

Silvija

Samoća

*Još ni ostala
svica bez uja
ni cvice bez vode
u matere,
none, franone
sve u jednen čejadinu.
Dokle su bili dvo
Jedon je drugega
kolivo,
pacijento,
jazik je mažino,
a sada
jedna polovica posteje
tepla,
drugo studena,
jazik se prilipi
za nebo od just
nasto muk.
Nimo već
pijatonciih
ni punih katridih
soma ji,
a on sa slikę
iz kvodra na zidu
govori:
Doj se kuraju
čapoj snoge
da i ti
zojni cvit
ne bi osto
bez vode.*

Srića je u tebi

*Isprid mene
mokro,
modro
iza mene
suho,
zeleno
ispod mene žolo
u sunce zopod.
Tišina,
mir
około mene
puno stinčic,
a jo išken onu
kojo se zove
stinčica sriće.
S moren čakulon,
rukamin lavuron,
čapo me hlod i
prvi mrok.
Soma sebon se
inodin,
mrnjen
di je
di se je sakrila
hoću je jemat
brž bi bila srićna,
a more šapje meni
SRICA JE U TEBI.*

LATINSKI U PRIRODI

Dana 20.03.2012. profesorica Silvija Sinović i učenici 1.a razreda imali su terensku nastavu iz latinskog jezika. Dio nastave održan je na šetnici gdje je profesorica kredom u boji zapisivala pravila pete deklinacije. Učenici su s oduševljenjem slušali i pratili nastavu, a pri povratku u školu putem su ponavljali i deklinirali imenice prijašnjih deklinacija.

Ivana Radić, 1.a

Как мы познакомились со Сашой?

Hi, I'm Lána. You must be Sáša, the new guy?! I heard about you but I still don't know where you are from?

Nice to meet you.
I'm from Russia.

Да? Я учусь русском уже два года. Как дела? Где ты живёшь?

Спасибо,
хорошо. Я живу
недалеко от
центра. на улице

Я рад бы поговорила с тобой сейчас, но у меня нет времени.

После того у тебя есть свободное время?

Нет, но в субботу, у меня день пожелания. Я тебя

OK! Пока!

Отлично!
Запиши номер телефона: 515 - ...

Пока

АЗБУКА (AZBUKA):

а А - a A; б Б - b B; в В - v V; г Г - g G; д Д - d D; е Е - je Je; ё Ё - jo Jo; ж Ж - ž Ž; з З - z Z; и И - i I;
й Й - j J; к К - k K; л Л - l L; м М - m M; н Н - n N; о О - o O; п П - p P; р Р - r R; с С - s S; т Т - t T;
у У - u U; ф Ф - f F; х Х - h H; ц Ц - c C; ч Ч - č Č; ш Ш - š Š; щ ѩ - šč Šč; ъ Ъ - tvrdi znak; ы Ы - tvrdo i;

Günter Grass: Was gesagt werden muss

To što mora biti rečeno

Zašto šutim,
prešućujem predugo što očito je
u igri planova vježbano bilo,
na čijem kraju kao preživjeli,
jedino smo napomena ispod crte.

To je zadržano pravo na prvi udarac,
od jednog se hvalisavca podjarmljen i upravljen organiziranim klicanju,
mogao zatomiti iranski narod
jer se na području te vlasti
naslućuje gradnja atomske bombe.

Ali zašto zabranjujem sebi
dotičnu zemlju nazvati imenom –
onu u kojoj već godinama, taje da postoji
raspoloživ rastući nuklearni potencijal, sasvim izvan kontrole,
nedostupan ijednoj kontroli.

To općenito prešućivanje ovog činjeničnog stanja
kojemu se podredila i moja šutnja,
osjećam kao opterećujuću laž i prisilu,
koja čini izglednom kaznu
čim se ne uvažava;
osuda „antisemitizma“ je poznata.

Sad ipak, kad bi moja zemlja,
koja je kriva za vlastite zločine
za koje nema usporedbe,
i koju sveudilj iznova prozivaju na odgovornost,
čije pogreške manje-više iz poslovnih razloga
spretna diplomacija pokušava ispraviti,
trebala biti dostavljena slijedeća podmornica Izraelu.
Njena je posebnost u tome
da sveuništavajuće bojne glave
može usmjeriti tamo
gdje je postojanje atomske bombe nedokazano,
no, sama bojazan želi biti dokazana.
Govorim to što mora biti rečeno.

Zašto sam pak šutio do sada?
Jer sam smatrao da moje podrijetlo
podvrgnuto neiskorjenjivoj mrlji

brani ovu činjenicu kao izgovorenu istinu,
zemlji Izraelu, kojoj se obvezujem da tako i ostane,
staviti na dušu.

Zašto tek sad govorim,
ostario si sa zadnjom tintom:
atomska sila Izraela ugrožava
ionako krhak mir u svijetu?

Jer ono mora biti rečeno
za što sutra već moglo bi biti kasno;
jer bi, kao Nijemci dovoljno opterećeni,
mogli postati „pomagači“ jednog zločina,
koji je predvidiv i zbog čega naša sukrivnja
ni po jednom od uobičajenih izgovora
ne bi mogla biti izbrisana.

Zato: ne šutim više
jer je hinjenje Zapada meni dosadilo;
pritom je za nadati se da će mnogi poželjeti
osloboditi se šutnje, te uzročnika prepoznatljive opasnosti,
pozvati na odricanje nasilja
i ujedno ustrajati na tome
da jednu neometanu i permanentnu kontrolu
izraelaskog i iranskog atomskog postrojenja
vrši međunarodno sudbeno tijelo
priznato od vlasti obiju država.

Samo se tako nama, i Izraelcima, i Palestincima,
štoviše svim ljudima koji u ovoj,
od opsjene okupiranoj regiji stješnjeni,
zbijeni žive zavađeni,
pomoći može.

Preveo: Nikola Brizić, 4.a

A diamond jubilee of Elisabeth II.

When she was delivered by Caesarian section in 1926, she became the third person in the line of succession to the British throne. Thanks to her uncle, King Edward VIII., who abdicated due to his love for American divorcee Wallis Simpson, her shy and insecure father (who had a speech defect and was portrayed by Colin Firth in “King’s Speech”) became King George VI. Although she was home-schooled and didn’t have any contact with common children, she had a happy childhood. She had been taught by tutors and her major subject was the British Constitution which is very difficult to master due to the fact that it has been a mixture of traditions, unwritten laws and precedents. She met her future husband, Prince Philip, when she was 13 years old and instantly fell in love with him. Although her family disapproved her choice (Philip was poor and not a gentleman in her mother’s opinion), she married Philip in 1947. Although he wasn’t able to give his surname to their children, he’s been a tremendous support to Elisabeth since she became the British monarch in 1952. The news about her father’s death reached her in Kenya; when she climbed the tree to take some pictures she was a princess, and when she came down she was The Queen without knowing it. Together with Queen Victoria and King B. Adulyadej she will be remembered as one of the monarchs with the longest reign in the world and as the only British monarch who bowed before somebody on the British soil (she did this for late princess Diana).

Petra Karmelić, 2.a

„Some say that the best cure after a break up is finding another partner. Others say we should get over the broken relationship first.“

Every day thousands of people all around the world break up. Mostly, one of the partners ends up broken hearted, only few of them succeed to separate in peace. Some say that the best cure for the first situation is finding another partner, but the others say we should heal first.

The major advantage of jumping into a new relationship is that you won't feel not good enough. New partners offer an immediate boost for your self-confidence. Also, maybe the new one is the right one. While being with him/her just to forget your ex, you could fall in love and if you had been waiting you could have lost your true love. Furthermore, you'll forget everything faster and move on with your life.

On the other hand, if you rush into a new relationship and you still have feelings for your ex you won't be able to be honest and love for real. Because of it, you'll end up alone again and it's also not fair to him/her. Furthermore, you have no time to deal with mistakes you made, so you repeat them. Finally, you fail to reconnect with yourself. By saying that I thing of rediscovering the things you like doing but weren't able to do.

To sum up, a new partner brings self-confidence, maybe true love and faster healing. However, rushing into a new relationship could bring new disappointments, repeating same mistakes and failure of reconnecting with yourself. The main question you should ask yourself is wether or not you are truly over previous love. I think that you should wait until the idea of that person moving on bothers you no longer.

Lucijana Adulmar, 4.a

12. SMOTRA UGOSTITELJSKIH ŠKOLA

Komiža, 12. i 13. svibnja 2012. Tradicionalna kuhinja

I ove godine je naša škola sudjelovala na na smotri u Komiži. Predstravila se s jelima napravljenim od boba. Učenici 3. b razreda su pokazali svoje umjeće kuhanja na veliko zadovoljstvo onih koji su ta jela probali.

Kako su jili naši stori?

Majko puti san od svojega nonota Ivice čula: „O danas ili nikad!“ Ča to nono hoće reć? Svi mi vrlo dobro znomo da se nikad živilo potpuno drugačije nego danas. Je li to bilo boje ili gore vrime?

Evo, konkretno ča se spize tiče. Ni pri bilo ovega današnjega menua. Domoći vrzot (zeje, korenje, blitva...) bili su svaki don na latenen pijatu, uz to štruca domoćega kruha i dobra kapja vina iz konobe. Iznimka bi bila većinon nedija kada bi nona skuhola bronzin lešega mesa i kumpirih. A kada bi nono i drugi težoci iz sela po cili don bili u gori, žene bidu in paričali kuhoni bob za marendu. Govori nono da je to bila nojbojo težoško spiza kojo bi ih držala sitima po vas don.

I sada kad pogledon svojega nonota, none i druge jude njihovih godišć kroz njihove suze i priče mogu sve zaključit. Znon da in je tad bilo boje. I razumin to. Imali su koliko su imali i bili su zadovojni sa tin. Nikada nisu bili obisni i trožili „kruha priko pogače“ ko i mi danas. Bolnice nisu bile ovako pune jer su se judi hronili zdravo, znojen i kryju svojih trudih. Ni in bilo lako, ali su sve priživili. Prilagodili su se na današnji život – kakvi je da je. A to je velo stvor.

Janjetina s bobom i artičokama

Nojpri se na sitno izriže kapula i stavi je se zažutit na maslinoven uju. Kad čapo rumenu boju onda stavimo žutit meso koje smo pri tega uvojali u brašno. Kad se to zažuti bokun sa svih stron dodomo bob. I kad to dvo – tri puta promišomo dolijemo juhe od kosti i bokun pelata od pomidorih. Kada to bude gotovo dododu se artičoki koji se nojpri napunidu sa mišoncon prezle, petrusimula i luka. To se ne smi već mišat nego somo protresat teću, začinimo paprom i soli.

Pogača od boba

- 120 g cjelovitog brašna
  - 120 g bijelog brašna
  - 150 g zrnatog boba
  - 1 prašak za pecivo
  - 2,2 dcl mlijeka
- maslinovo ulje (1/2 dcl)

Bob prokuhati u slanoj vodi 10-ak minuta i odstraniti mu ljusku. Pola boba samljeti i dodati u kotao u kojem smo prethodno izmješali brašno, jaja, prašak za pecivo, mlijeko i maslinovo ulje. Dodati ostatak cjelovitog boba, sve skupa izmješati i staviti u pleh. Peći na 180 ° C do 35 min.

Pašteta od boba

Skuhati bob u ključaloj vodi oko 7 min. Skinuti sa vatre, isprati u hladnoj vodi, oguliti i izmiksati s prstohvatom soli, paprom i par žlica maslinovog ulja. Isprati koromač i grubo nasjeckati. Oguliti luk i dodati u bob. Iscjediti pola limuna, preliti i sve skupa sjediniti u homogenu smjesu.

Bruna Jerčić, Olga Vladilo i
Daniela Carina Buvinić

KARATE DOJO BRAČ

Nagrade koje su osvojili učenici Srednje škole Bol:

Maria Garbajs, 1.a raz. – 3. mjesto u borbama (kategorija: 13-16 god.)

Joshua Jerčić, 1.b raz. – 4. mjesto u borbama (kategorija: 13-17 god.)

Matej Barhanović, 1.b raz.– 3. mjesto u borbama (kategorija: 13-17 god.)

Ivana Vodanović, 3.b raz.– 4. mjesto u borbama (kategorija: 17-35 god.) i 1. mjesto u katama

Sani Barhanović, 3.a raz. – 3. mjesto u katama

Dana 18.02.2012. članovi kluba „Karate Dojo Brač“ sudjelovali su na međunarodnom natjecanju u Sloveniji (u mjestu Ruše nedaleko od Maribora), gdje je sudjelovalo 5 država (Hrvatska, Slovenija, Ukrajina, Italija, Madarska). Natjecanje je bilo otvoreno u 10.00 sati i trajalo je do 17.00 sati. Bilo je to sedam veoma napetih sati. Nekoliko naših članova bilo je i ozlijedeno tijekom borbi, no ipak, vratili smo se sa 8 medalja, 6 četvrtih mjesta i jednim peharom. Vratili smo se iscrpljeni i umorni u hostel, te smo se počeli pripremati za „sayonara“ party koji je bio organiziran u obližnjem hotelu za sve sudionike natjecanja. Ovo natjecanje za nas je bilo mnogo teže od prijašnjih natjecanja u Hrvatskoj na kojima smo sudjelovali, no naučili smo da se moramo još bolje i kvalitetnije trenirati.

U srpnju mjesecu nas očekuje Europsko prvenstvo u Njemačkoj.

Ivana Vodanović,3.b

IZLET 3.B razreda U SPLIT

Mi, 3.b razred, dobili smo nagradu jednodnevni izlet u Split, zbog pokazanog truda i marljivosti na satovima kuharstva i posluživanja, uz pratinju naše razrednice Kristine Poklepović i Sanje Nejašmić. Tamo smo posjetili galeriju Emanuela Vidovića gdje nas je vodič proveo kroz njegov život pokazujući nam njegove slike. Vidjeli smo dosta njegovih djela, ali isto tako i neke njegove osobne stvari koje su nam bolje predočile njegov život. Uz pomoć vodiča koji nam je ispričao skoro cijeli njegov život naučili smo mnogo o umjetnosti, ali isto tako i o općim stvarima koje su nam potrebne u životu. Poslije smo svi otišli u kino i tamo smo gledali film po našem izboru, a to je bila „Snjeguljica“. Oduševio nas je film, čak i mušku ekipu u razredu, a zatim smo imali malo slobodnog vremena. Vratili smo se trajektom u ponoć. Svih nas je to druženje zbljžilo i bili smo prezadovoljni. Nadamo se da će biti prilike za još koji zajednički izlet, za još jedno lijepo iskustvo.

3.b razred

Maturanti 2011./2012.

Opća gimnazija

Ljubica Kusanović, rzrednica

Lucijana Adulmar

Marino Bodlović

Lena Brešković

Tomo Brešković

Nikola Brizić

Silvija Buvinić

Roberta Jerčić

Lovre Jurković

Ivana Kusanović

Lucija Mikulić

Anđela Stančić

Marija Štambuk

Ante Teskera

Jelena Vukota

Marin Vuković

Turističko-hotelijerski komercijalist

Sanja Nejašmić, razrednica

Melita Bezmalinović

Juraj Janović

Jurica Kovač

Antonia Matić

Loreta Mošić

Stipe Nevistić

Dajana Radošević

Nives Šesnić

Velimir Tomičić